

Kara McDowell

Prințul și apocalipsa

Traducere din limba engleză de
Dana Ionescu

*Pentru Owen, Graham și Emmett,
cele mai strălucitoare stele din universul meu*

Prolog

Sora mea, Brooke, mi-a spus odată că e posibil ca un coleg de cameră să-ți devină cel mai bun prieten, dar cel mai bun prieten nu poate să-ți devină coleg de cameră. Ea vorbea despre căminele de la facultate, așa că eu și Naomi am ignorat-o și ne-am înscris pe listă ca să fim colege de cameră în călătoria noastră de studii în Anglia. De trei ani suntem cele mai bune prietene și nu pot să-mi imaginez că, în aceste zece zile care urmează, s-ar putea întâmpla ceva care să schimbe asta.

Totuși descopăr deja lucruri noi despre ea. Cum ar fi? E obsedată de familia regală. În toate cele trei ore cât a durat zborul n-a vorbit despre nimic altceva.

Naomi dă pagina unei reviste mult prea scumpe pe care a cumpărat-o de la O'Hare și-mi arată o fotografie cu familia regală britanică.

— Să nu cumva să-i spui *vreodată* maică-mii ce zic acum, dar eu cred că regina Alice e mama perfectă.

— *Hmmm...*, am mormăit eu cu nepăsare.

— Uită-te la ea! Și uită-te la copiii ei! Cum pot să arate tot timpul ca scoși din cutie?

— Au bani, am spus eu închizând ochii și lăsându-mi capul pe spate.

— Crezi că trădez cauza feministă dacă-mi doresc să devin prințesă, și nu *girlboss*?

— Cred că să fii *girlboss* e aproape o insultă în zilele noastre.

— Oh, exact! Crezi că sunt o ipocrită dacă-mi vine să-i mănânc de vii pe bogătași, dar *în același timp* îmi doresc să devin prințesă? oftează ea dramatic. Pentru că ar fi amuzant, măcar de dragul modei.

Deschid ochii. După cum se pare, s-o ignor nu e tocmai cea mai bună tactică.

— Părerea mea e că regalitatea este o formă de încălcare a drepturilor omului, încerc eu s-o dau pe glumă.

Naomi face ochii mari la mine.

— Wren, nu se poate să spui așa ceva! îmi șoptește scandalizată.

Și se uită peste umăr să se asigure că nu mă auzise nimeni. Ai zice că tocmai mi-aș fi anunțat intenția de a o asasina pe regină.

— Gândește-te la bieții copii născuți într-o lume în care în permanență sunt expuși public. N-au nicio șansă. Nici ei, nici părinții lor. Și nici bunicii lor. E o formă de abuz asupra copilului în toată regula, zic eu.

— Gata, taci! îmi șuieră ea printre dinți. Să te naști în familia regală ține de destin. De soartă!

Apoi dă pagina, iar acolo e un prim-plan cu unul dintre prinții britanici blonzi și mi-o flutură pe sub nas. El face cu mâna spre aparatul foto și zâmbește cu gura până la urechi.

— Ție tipul ăsta ți se pare nefericit?

— Eh!

Iau revista și mă uit gânditoare la fotografie. Sentimentele mele în legătură cu familia regală nu sunt într-atât de puternice încât să continui să mă contrazic cu ea, dar e atât de ciudat! Eu și Naomi am fost cele mai bune prietene de când familia ei s-a mutat chiar vizavi de noi, în urmă cu trei ani, dar niciodată până acum nu i-am văzut această față. Acasă, în Chicago, Naomi are, la fel ca mine, o personalitate de Tipul A. E șefă de promoție, președintă a Clubului Studenților Evrei și viitor meteorolog de televiziune. Dar imediat ce avionul a lăsat în urmă pământul american, pe creierul ei a pus stăpânire cu totul febra regală.

— Dar ce e cu cicatricea aia de pe sprânceană? o întreb eu. I-a despicat mami sprânceana cu bijuteriile Coroanei când nu i-a ieșit o reverență?

Lui Naomi îi pică fața, iar pe mine mă umflă râsul. Se supără prea repede.

— Mie mi se pare că-i dă un aer sever, plin de farmec! îmi smulge ea revista și simulează leșinul.

— Și cu Levi cum rămâne? o tachinez eu. Atât te-a ținut loialitatea?

De secole se tot ține după un băiat de la sinagogă.

— Am voie să fiu îndrăgostită de doi băieți în același timp, comentează ea. Mai ales când trăiesc pe continente diferite. Nu știi niciodată ce-ți rezervă soarta.

— Nu cred nici în soartă, nici în destin și nici în vreo altă idee care și-ar însuși pe nedrept meritul muncii mele grele, îi răspund eu.

Nu mă bagă în seamă, stă cu ochii tot la băiatul bogat, cu părul de culoarea paielor.

Cumva, simt că toată viața mea de până acum n-a fost decât o introducere pentru această călătorie de studii

în străinătate. A fost prioritatea mea numărul unu în Planul Vieții, de când Brooke a făcut aceeași călătorie cu patru ani în urmă. Dar faptul că sunt aici nu ține de *soartă*. Este urmarea unor hotărâri atente și a unui efort susținut. Mi-am petrecut doi ani cercetând mijloace de transport, restaurante și muzee, ca să concep un itinerar cât mai sigur. Una dintre cerințele acestei deplasări era să ai un GPA de 3,8, așa că niciodată n-am scăzut mai jos. Iar când părinții m-au anunțat că trebuie să suport jumătate din costuri, m-am angajat peste vară la un adăpost pentru animale, ca să câștig bani.

Soarta și destinul pot sta foarte bine în basme și-n tragediile din Grecia antică, dar nu în viața mea.

O stewardesă apare brusc lângă mine:

— Doriți ceva de băut?

Naomi comandă un Dr Pepper, preferatul ei. Chiar atunci avionul trece printr-o zonă cu turbulențe, stomacul mi se revoltă și am o senzație puternică de greață.

Stewardesa îi oferă lui Naomi băutura cerută și se uită spre mine:

— Și pentru dumneavoastră?

Avionul se zguduie din nou, iar mie mi-e prea rău ca să pot vorbi. Naomi îmi vine în ajutor și cere pentru mine o bere cu ghimbir.

— Ești bine? mă întrebă. Așa de tare te-a îngreșat pălăvrăgeala mea despre familia regală?

Dau din cap că da, deși sunt sigură că, de fapt, am rău de avion.

— Poți să ridici parasolarul?

Îl ridică și privim amândouă cu încântare norii de dedesubt. Mai sunt doar câteva ore până aterizăm pe Heathrow. Simt cum stomacul mi se strânge din nou, dar

de data asta senzația vine de la cei patru ani de așteptare și nerăbdare.

Datorită excelentului meu plan de călătorie, aceste zece zile care urmează vor fi cele mai bune din viața noastră. Niciodată n-am fost mai sigură de ceva ca acum.

Capitolul 1

ZECE ZILE MAI TÂRZIU

DATA: DUMINICĂ, 12 IUNIE

LOCUL: LONDRA, ANGLIA

PLAN

9:00 AM: BAGAJ

10:00 AM: MIC-DEJUN LA CAPĂȚUL LUMII

3:00 PM: ZBOR SPRE CASĂ :(

Mi-e dor de untul de arahide și de cuburile de gheață. Mi-e dor de un cer însorit și de familia mea. Mi-e dor de câinele meu.

Dar, cel mai important, mi-e dor de fata care credeam acum zece zile că sunt, înainte să-mi dau seama că sunt cel mai rău soi de călător: cel care-și dorește nonstop să se întoarcă acasă. Am zburat aproape 6 500 de kilometri spre ceea ce credeam că o să fie aventura vieții mele,

alături de prietena mea cea mai bună, și nu m-am ales decât cu dorul ăsta oribil de casă.

A fost odată un timp când credeam că cele mai rele lucruri pe care le poate face un turist american erau evidente. Brooke m-a avertizat în privința tuturor clișeelelor: americanii sunt gălăgioși și nesuferiți. Poartă pantofi sport în locurile cele mai nepotrivite. Și zâmbesc prea mult.

Mi-am jurat că eu n-o să fiu la fel, chiar dacă asta avea să însemne că o să umblu cu bășici la picioare și o să fiu nevoită să vorbesc în șoaptă o săptămână întregă. Și aveam să *dovedesc* cât de fericită eram că am ajuns la Londra, încruntându-mă la oameni pe stradă.

Aveam un plan.

Dar, după ce mi-am petrecut cinci zile cu capul în toaleta hotelului, planul meu e țândări. La fel de bine aș putea să defilez pe Abbey Road în niște adidași kitschoși, cu o borsetă pe care e desenat steagul Americii și cu un tricou pe care scrie *Basic Bitch*, adică *uite ce predictibilă sunt*. Aș fi chiar dispusă să fac asta, dacă m-ar ajuta ca excursia să semene măcar un pic, chiar și de departe, cu cea pe care am plănuțit-o, în detaliu, pe zece pagini.

Am parcurs nouă pagini și am ajuns la ultima. Ochiul îmi rătăcesc spre ultimul articol de pe listă, în timp ce împățuresc un pulover murdar și-l așez în valiză. *3:00 PM: Zbor spre casă. Față încruntată.* Aveam așa niște speranțe uriașe când am notat asta cu creionul, o ultimă tușă adăugată capodoperei mele în anii aceștia de devenire. Acum, fața încruntată parcă râde de mine. Încă o greșală în planul meu. Când avionul o să decoleze de pe Heathrow, o să mă imaginez dansând pe culoar de fericire.

Ușa de la camera noastră se dă de perete și Naomi năvălește înăuntru. Încerc să ignor ghimpele de gelozie

care mă înțepă în inimă la gândul că a ieșit fără mine. Aruncă cheia de la cameră pe comoda pe care se află televizorul, se prăbușește tulburată pe patul meu și spune:

— A dispărut prințul.

— Care dintre ei?

— Cel care contează, îmi răspunde ea serios, arătându-mi pe telefon un articol din *Daily Mail*. Mă uit la titlu: PRINȚUL THEO ABSENTEAZĂ DE LA CEREMONIA *TROOPING THE COLOUR*. ÎN LIPSA UNUI COMUNICAT DE LA PALAT, NU PUTEM SĂ NU NE ÎNTREBĂM: OARE VIITORUL REGE E BOLNAV SAU DOAR A TRAS CHIULUL?

— Deci a ratat un eveniment, comentați eu.

Mă întorc spre mormanul de haine din fața mea. N-ar trebui să fie atât de greu să le pun la loc în valiză. N-am cumpărat nimic în excursia asta și nu m-am ales cu nimic în plus, în afară de... *dezvrăjire*.

Naomi se ridică din pat, cu ochii licărindu-i protector.

— Ar fi trebuit să muncească la evenimentul ăsta...

— Să *muncească*... e cam mult spus.

— Ceremonia *Trooping the Colour* e foarte importantă pentru monarhie, îmi răspunde ea cu o mină sobră.

— Dacă e-adevărat, atunci n-ar fi trebuit să-i dea un nume atât de tâmpit.

— *Trooping the Colour* marchează ziua de naștere oficială a reginei.

— Îmi pare rău... dar toată agitația asta e doar pentru că prințul a ratat petrecerea de ziua lui mami?

Îi iau telefonul și mă uit la fotografiile din articol. Evenimentul pare a fi apogeul pompei și paradei britanice. Mii de gărzi în costume stupide. Gărzi pe cai și gărzi în picioare. *Gărzi în casă, gărzi la masă. Gărzi aici, gărzi acolo. Peste tot, gărzi!* Instrumente muzicale, pălării

amuzante cât vezi cu ochii și, de ce nu, o grămadă de tunuri. O aiureală totală.

— El n-a apărut pe balcon. Toată familia regală se află, de obicei, pe balcon.

Ia telefonul și-mi arată o imagine care surprinde un mezanin aglomerat, ocupat de copii ca scoși din cutie, printre care le recunosc vag pe rudele mai mici ale prințului. Personajele au un aer important, ceea ce-mi stârnește resentimente.

— O fi sărit de la balcon.

— Nu e amuzant, să știi.

— Atunci, dacă asta înseamnă muncă în familia regală, el muncește zilnic de când s-a născut. Ba chiar dinainte să se nască! Prin urmare, merită și el o zi liberă.

— Când cineva din familia regală își ia o zi liberă, asta transmite un mesaj. Însă tăcerea care vine de la Palat spune tot. Ceva nu e-n regulă.

— Te-am auzit. Am înțeles ce spui. Dar, te rog, n-am chef să mai vorbesc despre familia regală!

Trânțește telefonul cu zgomot, iar tensiunea plutește în aer. Nu obișnuim să ne certăm, dar în ultimele zile s-a întâmpat din ce în ce mai des.

— Eu, Emily și Tatum o să mergem la Piața Camden să cumpărăm suveniruri, îmi spune.

Simt punctul de la finalul propoziției ca pe o înțepătură. Nici măcar un mic indiciu că m-ar invita și pe mine.

Pentru că cinci zile mi-a fost prea rău ca să mă pot da jos din pat, Naomi a trebuit să-și adapteze planurile și să găsească oameni cu care să iasă. Dar tensiunea dintre noi a apărut când eu mi-am revenit și am presupus că o să le lase baltă pe Emily și pe Tatum și o să stăm

împreună măcar în a doua parte a excursiei, așa cum plănuiserăm. S-a dovedit că ea nu voia asta. Și că lui Naomi cea europeană nu i-au mai plăcut traseele mele la fel de mult ca lui Naomi din Chicago. După ani întregi în care a învățat din greu și s-a străduit să fie șefă de promoție, aici și-a dorit să se elibereze și să nu se mai supună iar unui program rigid. Inițial, m-a invitat să mă alătur lor în plimbările de dimineață prin parc sau la ieșirile de seară prin puburi, dar eu am tot refuzat. La început, pentru că mă simțeam rănită, iar apoi din încăpățănare, fiindcă nu voiam să renunț definitiv la planul meu de călătorie inițial. Sunt foarte tare la făcut planuri principale și planuri de rezervă, dar uite că n-am avut niciun plan pentru situația în care prietena mea cea mai bună începe să prefere să iasă cu alți oameni și pe mine mă lasă baltă. Curând, nici măcar nu m-a mai întrebat dacă vreau să vin cu ele.

— Distracție plăcută! Eu oricum trebuie să termin de împachetat.

Iată! Dovada că sunt OK și fără invitația ei.

Ea își dă ochii peste cap.

— Dar de ce-ți ia așa de mult?

Și înșfacă un braț de haine și le trânteste la întâmplare în valiza mea, apăsând-o deasupra ca să închidă fermoarul.

— Poftim! E gata!

Bineee! Strâng din buze când iau un creion de pe nopțieră și, cu grijă, tai cu o linie cuvintele 9:00 AM. *Bagaj.*

— Mulțumesc, îi spun.

Apoi nu mai zic nimic, iar tensiunea clocotește între noi.

— Mă duc să iau micul-dejun la Piața Camden, o anunț.

Fără să mă arăt deloc rănită. Fără urmă de tristețe.

— Cu cine?

— Singură.

Oftează și se lasă pe spate, pe pernele de pe patul meu.

— Sună... distractiv.

Simt cum mi se strânge stomacul, când mă gândesc la ce s-a ales din planul meu de călătorie. Excursia asta n-a fost decât un șir de dezastre. Întâi, faza interminabilă cu virusul stomacal infernal. Pe urmă, zile cu vreme urâtă, care au dus la anularea reprezentațiilor celebrei trupe de teatru *Shakespeare in the Squares* și a excursiei la Grădina Zoologică Londoneză. Chiar și British Museum s-a dovedit o dezamăgire, dar aici s-ar putea să fi fost vina mea. Nu prea-mi plac muzeele. Cât să mă prefac că mă interesează lucruri atât de vechi? Piatra de la Rosetta, de exemplu — obiectiv vorbind, chiar e ceva interesant, extrem de vechi. Bravo francezului care a descoperit-o! Să te holbezi la un bolovan nici prea mare, nici prea mic, pe care scrie ceva ce nici măcar nu poți să citești? *Meh*. Păi, asta e interesant maximum cincisprezece secunde. Nici măcar nu m-a entuziasmat să fac fotografii cu expozatele, pentru că milioane de fotografii cu aceeași imagine sunt peste tot chiar în clipa asta. Nu e genul meu. Eu aș fi fost mai fericită să mă întind pe iarbă, acolo, pe peluza muzeului, și să fac instantanee cu oamenii din jur, să surprind mici momente care se întâmplă și dispar într-o clipită.

Dar Brooke mi-a spus că la pubul *The World's End* — *Sfârșitul lumii* — a luat cel mai bun mic-dejun din viața ei, așa că sunt hotărâtă ca măcar un lucru din planul meu de călătorie să fie făcut exact așa cum l-am gândit inițial. Da, o fi planul meu țândări, dar, la urma urmei, nu există nimic care să nu poată fi reparat.

— În ultima zi, înainte să plece, Brooke a luat micul-dejun la pubul ăsta. E o tradiție de familie.

Și măcar o dată să merg și eu pe urmele ei.

Naomi se ridică brusc, fără să se uite la mine.

— Păi... distracție plăcută!

— Poți să vii cu mine, dacă vrei. Se pare că micul-dejun englezesc, cu de toate, e senzațional.

— Știi ce conține un mic-dejun englezesc cu de toate?

— Roșii, ciuperci la grătar, fasole și...

— Cârnați și sângerete! zice ea. Wren, tu ești vegetariană!

Stomacul meu sensibil se revoltă. Strâng din buze, iar amintirea dezastrului provocat de virusul stomacal e atât de proaspătă, încât îmi vine să mă arunc de la balconul Palatului Buckingham.

— Evident că n-o să mănânc carnea.

— Și chiar vrei să mănânci roșii la micul dejun? mă întrebă.

— Normal! răspund eu defensiv.

— La fel cum *ai vrut* să te urci în London Eye în prima noastră seară aici?

— Era...

— ...în planul de călătorie, am zis amândouă în același timp.

Privind înapoi, ideea de a mă urca în celebra roată a Londrei, când deja mi-era greață, n-a fost chiar cea mai fericită din lume. Măcar jetul de vomă n-a aterizat pe nimeni... în afară de coada unui bulldog, dar el nu s-a răzbunat pe mine. Angus a fost superdrăguț când m-am dus să-mi cer scuze, însă oamenii care erau cu el, mai puțin. N-am înțeles tot ce-au zis, toate cuvintele pe care mi le-au strigat, dar am ghicit veninul din ele. Să spunem doar că nu sunau a citate inspiraționale.

— Nu începe iar! Nu simți niciodată nevoia să te abați de la plan? pufnește Naomi.

Inflexibilitatea mea nu a deranjat-o niciodată acasă, dar acum se pare că e o problemă pentru ea. *Simt* cum își dă ochii peste cap ori de câte ori mă uit pe planul de călătorie.

— De fapt, da.

Tai semnul cu fața încruntată de lângă *Zborul de întoarcere* și îl înlocuiesc cu simbolul pentru o față zâmbitoare.

— Gata. Mulțumită?

Clatină din cap și scoate un oftat ușor.

— Hai să ducem bagajele la parter și apoi poți să te plimbi cu noi.

Își pune geanta pe braț și-mi ține ușa să ies. Trag geamantanul de pe pat și arunc o ultimă privire la căminul meu temporar din Londra. Hotelul Grange Beauchamp din inima zonei Bloomsbury suna atât de fermecător la început! *Blooooooomsbury*. Am pronunțat cuvântul ca și cum ar fi fost un nume scos dintr-un roman de dragoste. De când am ajuns, am fost fascinată de clădirea din cărămidă, cu perdele albe la ferestre și flori roșii pe pervazuri. Acum, privirea-mi alunecă de la păturile jerpelite la fereastră înțepenită, care nu lasă aerul proaspăt să pătrundă în cameră, și-mi dau seama că nu mai am niciun entuziasm.

— O să-mi fie dor de locul ăsta, spune Naomi.

Mi-aș fi dorit să pot spune și eu același lucru. Mi se pune un nod în gât. Înaintăm pe hol și, în urma noastră, ușa se trânteste cu zgomot, pecetluind patru ani de dezamăgire.

N-o să mă opresc la subiectul ăsta. Sau la ideea că, dacă planul a fost sortit eșecului, și viitorul pe care mi